

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć CXXX. — Wydana i rozesłana dnia 27. lipca 1917.

Fresé: (№ 306.—309.) 306. Obwieszczenie o postanowieniach wyjątkowych dla ustanowionych w paryskim traktacie ugodowym dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na rzecz poddanych duńskich i norweskich. — 307. Ustawa upoważniająca rząd do wydania z powodu nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, potrzebnych zarządzeń w zakresie gospodarczym. — 308. Rozporządzenie, w sprawie zakazu niszczenia kości. — 309. Rozporządzenie, dotyczące używania zboża i produktów mlewa na karmę.

306.

Obwieszczenie Kierownika Ministerstwa robót publicznych z dnia 21. lipca 1917

o postanowieniach wyjątkowych dla ustanowionych w paryskim traktacie ugodowym dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa na rzecz poddanych duńskich i norweskich.

Na mocy § 1., ustęp 3., rozporządzenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 349, o postanowieniach wyjątkowych dla ustanowionych w paryskim traktacie ugodowym dla ochrony własności przemysłowej terminów pierwszeństwa z powodu stanu wojennego i z odwołaniem się na obwieszczenia z dnia 1. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 350, punkt 1., z dnia 24. grudnia 1915, Dz. u. p. Nr. 388, z dnia 24. października 1916, Dz. u. p. Nr. 373 i z dnia 31. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 39, względnie z dnia 24. października 1916, Dz. u. p. Nr. 374, punkt 1, i z dnia 22. lutego 1917, Dz. u. p. Nr. 82, obwieszcza

się, że w Austrii terminy pierwszeństwa dla zgłoszeń patentu przedłuża się dalej na rzecz poddanych duńskich do dnia 1. stycznia 1918, a na rzecz poddanych norweskich do dnia 31. grudnia 1917.

Homann wlr.

307.

Ustawa z dnia 24. lipca 1917,

upoważniająca rząd do wydania z powodu nadzwyczajnych stosunków, wywołanych stanem wojennym, potrzebnych zarządzeń w zakresie gospodarczym.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd, aby w czasie trwania wywołanych wojną nadzwyczajnych stosunków

wydawał drogą rozporządzenia potrzebne zarządzenia celem ożywiania i popierania życia gospodarczego, celem ochrony przed szkodami w zakresie gospodarczym i celem zaopatrywania ludności w artykuły żywności i inne przedmioty zapotrzebowania.

Do współdziałania przy wykonaniu zarządzeń na zasadzie tej ustawy można powołać także gminy.

§ 2.

W rozporządzeniach, które będą wydane, można za przekroczenia ustanawiać grzywny do 20.000 K, kary aresztu do sześciu miesięcy, przepadek przedmiotów, do których czynność karygodna się odnosi, jakoteż utratę uprawnień przemysłowych. a mianowicie także w ten sposób, że kary te mogą być orzekane obok siebie. Karanie należy do władz politycznych.

§ 3.

Rząd jest obowiązany przedłożyć Radzie państwa rozporządzenia, wydane na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274 i uchylić je na jej żądanie. To samo odnosi się do rozporządzeń, wydanych na zasadzie niniejszej ustawy, które należy przedłożyć Radzie państwa, jeśli ona jest zebrana, najpóźniej z końcem każdego kwartału kalendarzowego, w przeciwnym razie w chwili jej zebrania się.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie cesarskie z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274.

§ 5.

Rozporządzenia, wydane na zasadzie niniejszej ustawy lub rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, o ile nie są ograniczone pod względem czasu, pozostają tak długo w mocy, dopóki nowymi na zasadzie niniejszej ustawy albo na zasadzie innego upoważnienia ustawowego wydanymi rozporządzeniami albo też na żądanie Rady państwa według § 3. tej ustawy nie zostaną zmienione albo uchylone.

Rozporządzenia wydane na zasadzie niniejszej ustawy należy uchylić także wówczas, jeżeli nie zostaną one przedłożone Radzie państwa w terminie, podanym w § 3. tej ustawy.

§ 6.

Wykonaniem niniejszej ustawy zajmą się interesowani Ministrowie.

Reichenau. dnia 24. lipca 1917.

Karol wkr.

Seidler wkr.

Toggenburg wkr.

Mataja wkr.

Schauer wkr.

Ertl wkr.

Czapp wkr.

Höfer wkr.

Ćwikliński wkr.

Banhans wkr.

Homann wkr.

Wimmer wkr.

Twardowski wkr.

308.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami z dnia 26. lipca 1917,

w sprawie zakazu niszczenia kości.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917. Dz. u. p. Nr. 307, i postanowień § 3. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 13. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 383, rozporządza się:

§ 1.

W miejscowościach, w których istnieją dostateczne i pod względem sanitarnym odpowiednie urządzenia dla zbierania odpadków, nie wolno kości palić ani zagrzebywać ani też w inny sposób niszczyć.

Postanowienie to odnosi się do wszelkiego rodzaju kości zwierzęcych, wygotowanych lub nie-wygotowanych, a mianowicie do kości kuchennych, rzeźnickich i maśarskich, do kości, uzyskiwanych przez oprawców, do kości dobywanych z ziemi, nówek owezych i kozich, do kości śmieci-ciskowych, pomajowych, kości piszczelowych, odpadków kości tokarnianych, do rur z rogów, do pełnych i próżnych kopyt i racic, wreszcie do odpadków rogowych i kości odtłuszczonych.

Polityczna władza krajowa rozstrzyga w razie wątpliwości o tem, czy urządzenie dla zbierania odpadków należy uważać za dostateczne i pod względem sanitarnym za odpowiednie (ustęp 1.).

Polityczna władza krajowa ma prawo polecić gminom, aby tworzyły urządzenia dla zbierania kości, albo popierać zabiegi Centrali dla kości w Wiedniu, skierowane do utworzenia takich urządzeń.

§ 2.

Polityczna władza krajowa może niewłaściwie postanowieniom rozporządzenia ministerjalnego z dnia 11. maja 1916, Dz. u. p. Nr. 136, dotyczącego uregulowania obrotu kośmi i tłuszczem z kości (zmienionego i uzupełnionego rozporządzeniami ministerjalnymi z dnia 29. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 205 i z dnia 2. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 87), postanowić, że odchodzące kości zwierzęce (§ 1.) i to także takie, które pozostają po wygotowaniu w domach prywatnych lub w przedsiębiorstwach, zajmujących się podawaniem potraw, muszą być oddawane pewnym oznaczonym miejscom, którym poruczono zbieranie kości.

§ 3.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie przepisów będą karane polityczne władze powiatowe grzywnami do 20.000 K albo aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn oszty nie podlega według obowiązujących ustaw karze surowszej. W razie istnienia okoliczności obciążających można orzec przepadek kości, wprowadzanych w obrót wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia. Jeśli warunek ten zachodzi, można powyższe kary nałożyć obok siebie.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1. sierpnia 1917.

Höfor wlr.

309.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa z dnia 26. lipca 1917,

dotyczące używania zboża i produktów mlewa na karmę.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Rolnicy i inni posiadacze zwierząt mogą pomimo zajęcia, zarządzanego w § 1. rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 235, używać stosownie do podanych poniżej przepisów

1. pośladu,
2. owsa,
3. kukurydzy,
4. wyluskanych kaczanów kukurydzianych.
5. jęczmienia,
6. wyki,
7. dzikiego grochu,
8. łubinu,
9. prosa,
10. mieszanki

na karmę i oddawać je w tym celu do przesrutowania.

§ 2.

Za poślad uważa się wszystkie odpadki, nie nadające się do zmielenia a powstające przy młóceniu i czyszczeniu zboża dla konsumpcji. Pośladem są zatem nie tylko ziarna nie nadające się do zmielenia, lecz także nasiona chwastów.

Pośladu takiego wolno rolnikom w ilości aż do 3 procent wymłóconej ilości użyć na karmę we własnym przedsiębiorstwie.

Część pośladu, przekraczającą tę ilość, należy sprzedać Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem.

§ 3.

Aż do dalszego zarządzenia mogą posiadacze koni używać na karmę dziennie dla każdego konia przeciętnie najwyżej 1 kg owsa (czystego, mieszanego, przesrutowanego) własnego zbioru.

Urząd dla wyżywienia ludności może dla licencyjonowanych ogierów w okresie stanowienia zezwolić także na użycie na karmę większej racyi owsa własnego zbioru.

§ 4.

Polityczna władza krajowa postanawia po wysłuchaniu głównych korporacji rolniczych i po zasięgnięciu upoważnienia Urzędu dla wyżywienia ludności, jaką ilość kukurydzy, prosa, dzikiego grochu i łubinu może każdy rolnik po potrąceniu ilości potrzebnej na zasiew zatrzymać i użyć na karmę we własnym przedsiębiorstwie.

§ 5.

Rolnikom wolno użyć na karmę we własnym przedsiębiorstwie kaczanów kukurydzianych, pozostałych po wyluskaniu kukurydzy.

Użycie kaczanów kukurydzianych na inny cel a nie na karmę, a w szczególności także palenie tych kaczanów jest zabronione.

§ 6.

Z jęczmienia, zebranego we własnym przedsiębiorstwie, wolno rolnikom — uwzględniając wyjątek przewidziany w ustępie 2. — użyć na karmę dla własnego bydła najwyżej 15 procent tej ilości, jaka pozostanie po potrąceniu ilości, potrzebnej na zasiew, z ogólnej produkcji. Przy tej ilości należy uwzględnić poślad, uzyskany przy młóceniu i czyszczeniu jęczmienia.

Jeżeli obsiana jęczmieniem powierzchnia nie wynosi więcej niż $\frac{1}{2}$ hektara a stan bydła wynosi co najmniej pięć sztuk, w takim razie polityczna władza krajowa może zezwolić na użycie na karmę wszystkiego zebranego jęczmienia.

Dla przedsiębiorstw rolniczych, uprawiających jęczmień w większej ilości, może polityczna władza krajowa zmniejszyć ilość jęczmienia, która ma być pozostawiona na karmę, poniżej 15 procent zbioru, jeżeliby ten ostatni wymiar przewyższał ilość, potrzebną bezwarunkowo dla bydła w takim przedsiębiorstwie.

§ 7.

Z zebranej we własnym gospodarstwie wyki wolno rolnikom najwyżej dwie trzecie zatrzymać na zasiew i karmę dla własnego bydła.

§ 8.

Pod mieszanką należy rozumieć każdą naturalną mieszaninę zboża i owoców strączkowych, z wyjątkiem pośladu.

Zabrania się sztucznego uzyskiwania mieszanki przez mieszanie zboża z owocami strączkowymi.

Polityczna władza I. instancyi ustanawia przy uwzględnieniu stanu wielkiego bydła tę ilość mieszanki, jakiej wolno rolnikowi użyć na karmę we własnym przedsiębiorstwie. Polityczna władza I. instancyi postanawia także uwzględniając dotychczasową powierzchnię uprawną, jaka ilość mieszanki ma być pozostawiona na zasiew.

§ 9.

O ile rolnicy nie uczynią w pełni użytku z praw, przyznanych im w §§ 2. do 8. co do użycia na karmę lub na zasiew, są oni obowiązani pozostałe ilości wymienionych tam gatunków zboża i środków pastewnych sprzedąć Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem.

Czynności prawne, zawarte wbrew temu zarządzeniu, są nieważne.

§ 10.

Otręby, powstałe przy wymieleniu zboża, które przedsiębiorcom gospodarstw rolnych wolno użyć

według § 3., punkt 1., lit a, rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 235, pozostawia się im celem użycia na karmę.

§ 11.

Producentom pszenicy lub żyta, dostarczonych Wojennemu Zakładowi obrotu zbożem, należy się połowa tej ilości otrąb, jaka według przepisów o wymielaniu odpowiada dostawionemu zbożu.

W razie dostawy zboża, które jako pierwszy plon, uzyskany z nasienia własnego zbioru albo dalszy plon i gatunki krajowe już z góry nie jest przeznaczone na wymielenie, nie można podnosić roszczenia po myśli 1. ustępu.

Przy dostawie zboża do Wojennego Zakładu obrotu zbożem otrzyma producent od pełnomocnika tego zakładu kartkę poboru, w której będzie podana cyfrowo należąca się ilość otrąb.

Roszczenie o obowiązkową ilość otrąb musi być podniesione w ciągu 3 miesięcy od dnia wystawienia karty poboru. Uprawniony do poboru musi odebrać otręby w ciągu 3 tygodni od dnia przydzielenia, gdyż inaczej uprawnienie gaśnie.

§ 12.

Centrali dla środków pastewnych w Urzędzie dla wyżywienia ludności i jej filiom przysługuje prawo rozrządzania wszystkimi otrębami, z wyjątkiem otrąb wspomnianych w § 10. (otręby osób zaopatrujących się z własnych zasobów), wszystkimi innymi odpadkami w młynach, łuszczeniach owsa i fabrykach krup perłowych jakoteż zakupionymi przez Wojenny Zakład obrotu zbożem ilościami pośladu, mieszanki, kaczanów kukurydzianych i wyki (§ 9.).

Organizację i zadania Centrali dla środków pastewnych oraz jej filii określają przepisy służbowe, wydane przez Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 13.

Młyny, łuszczenie owsa i fabryki krup perłowych są obowiązane Centrali dla środków pastewnych i jej filiom dostarczać przepisanych obecnie lub zaprowadzonych w przyszłości wykazów o swej produkcji i o swych zasobach otrąb i innych odpadków zboża. udzielać im wszelkich żądanych wyjaśnień i przysyłać na każde żądanie próbki wytwarzanych przez nie produktów ubocznych.

Centrala dla środków pastewnych i jej filie mają prawo w powyższych przedsiębiorstwach

polecać przeprowadzanie w czasie trwania ruchu rewizyjnego co do zasobów otrąb i innych odpadków zboża.

Przedsiębiorcy gospodarstw rolnych i inni posiadacze zwierząt są obowiązani udzielać Centrali dla środków pastewnych i jej filiom żądanych wyjaśnień o stanie swego bydła i o swych rozporządzalnych środkach pastewnych.

§ 14.

Gminy są obowiązane do współdziałania przy wykonywaniu tego rozporządzenia.

§ 15.

Za przekroczenia niniejszego rozporządzenia będą karali politycznie władze I. instancji grywnami do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy.

W razie istnienia okoliczności obciążających można obok kary aresztu orzec grzywnę. Władza może nadto orzec przepadek środków pastewnych, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełnione zostało przy wykonywaniu przemysłu, utratę uprawnienia przemysłowego.

§ 16.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie uchyla się moc obowiązującą rozporządzeń ministerjalnych z dnia 15. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 220, i z dnia 27. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 232.

Höfer wr.

Ertl wr.

